

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 2.

1. februar 1941.

13. årgang.

GUDS VREDE.

For Guds vrede åpenbares fra himmelen over all ugudelighet og urettferdighet hos mennesker som holder sannheten nede i urettferdighet.

Rom. 1, 18.

Emnet, eller sannheten om Guds vrede er vel ikke i og for seg noe hyggelig hverken å tale eller skrive om. Dog, der tales uendelig meget herom i bibelen. Sikkerlig finnes det uendelig mange som ikke liker å høre herom, og hvis der tales om dommen og vreden over synden så kaller man disse for «svovelpredikanter» og fordi dette emne møter motstand og forakt, så har man i vide kretser sluttet med å tale om samme. Det kan ligge snublende nære for noen hver å helst tale om det som folk flest ikke har noe imot. Derfor blir ofte sannhetens skarpe sverd inntullet i filler, og derfor helt uten nytte i sin bruk. Det hverken sårer eller leker, skjønt det skulle gjøre, og gjør begge deler.

Sannheten om Guds vredesdom over synd og urettferdighet kan vi aldri, eller vil aldri komme forbi. Fordi Gud er god, rettferdig, hellig og ren, så vredes han over alt ondt i alle former og skikkelser og alt sådant vil få sin straff.

Nå er det så, at budskapet om Guds nåde og kjærlighet er meget lettere å forkynne, og Gud være lov og takk og pris, vi har et nådens budskap, vi har et kjærlighetens evangelium å forkynne. Ja vi har intet annet evangelium enn det. Ti Guds vrede og straff over synden er ikke det at hverken nåde eller kjærlighet mangler hos Gud. For Gud er ikke kjærlig, men Gud er kjærlighet.» Han er ikke bare nådig, men han er «all nådens Gud.» Hvorfor vil da Guds vrede komme over menneskene?

Fordi de ikke vil motta Guds nåde eller gi seg inn under hans store kjærlighet. De velger å leve i synd, ugudelighet, urettferdighet og last. Og over disse ting åpenbares Guds vrede fra himmelen.

Første gang i den bibelske historie, hvori der berettes om Guds vredes åpenbarelse var vel over Kain, når vi unntar dommens proklamasjon ved syndefallet, da han hadde slått sin bror ihjel.

Fra Guds munn lyder dommen:

«Og du skal være bannlyst fra denne jord som opplot sin munn og tok imot din broders blod av din hånd! Når du dyrker jorden, skal den ikke mere gi sin grøde, omflakkende og heimløs skal du være på jorden.» 1. Mos. 4, 11—12.

Kains vei ble sikkert tung gjennom livet, etter å være kommet inn under Guds forbannelse.

Således vil veien bli tung for alle mennesker som pådrar seg forbannelsen, eller rettere sagt ikke kommer bort fra forbannelsen, ti den har vi alle kommet inn under på grunn av vår synd, selvom vi ikke har syndet i likhet med Kain.

At synd og urettferdighet henger ved oss mennesker er et uomstøtelig faktum. «Alle har syndet og fattes Guds ære.» Rom. 8, 23.

Og således er vi alle kommet under forbannelsen.

Men her har Guds nåde kommet oss underbart til hjelp.

Han sendte sin sønn til verden.

Han ble en forbannelse for oss, ti det er skrevet: Forbannet er hver den som henger på et tre.

Hans frelse på korset er vår hjelp, vår redning. Her rammet Guds vrede sønnen, for at vi skulle gå fri.

Hvilken uutgrunnelig kjærlighet. Derfor sier skriften:

«Den som tror på sønnen, har evigt liv; men den som ikke vil tro på sønnen, skal ikke se livet; men Guds vrede blir over ham.» Joh. 3, 36.

Dette er klare, greie ord, som ingen kan ta feil av, eller få tydet annerledes enn det som skrevet står.

Altså, Guds vrede blir over dem som ikke vil tro på Jesus.

Det er dette Hebreerbrevets forfatter tenker på, når han spør: «Hvorledes skal da vi tenke å unnfly om vi ikke akter på så stor en frelse?» Heb. 2, 3.

Av denne grunn vil vreden komme over verden. Verden har ikke villet akte på Guds store frelse. Korsets budskap er blitt foraktet og nedtrampet, og derfor kommer Guds vredes dom over verden.

Åpenbarelse av Guds vrede, i svune tider står som et forbillede på den vredesdom som kommer over verden. 2. Pet. 2, 6.

Først englene som syndet, som ble overgitt til mørkets huler, i varetekt til dom. Så det som skjedde på Noas tid, likeledes at Sodoma og Gomora ble lagt i aske. Likeså sikkert som vreden rammet disse vil den ramme den verden full av løgn, urettferdighet, vold og undertrykkelse, hat og svik, ja, alt som er ondt. Og denne vredens tid, eller dommens tid, taler skriften meget om. Dette vil bli en forferdelig tid! Og det er ikke så vanskelig å forstå, sett fra dette synspunkt: Nå er Guds evige kjærlighet og underbare nåde vendt til verden, men allikevel er det veldig mørkt på grunn av at de fleste forkaster denne, men hvordan vil det så bli når Guds vrede skal utløses over jorden, og nåden være borte?

Ja, det må forklare seg selv.

Men før dette skjer vil Jesu brud

være tatt heim til himmelen, hvor bryllupet feires.

Men begynnelserne til veerne vil merkes før, og merkes sikkert allerede nå.

Men da gjelder det for Guds folk å holde ut i troskap mot Jesus og være tålmodige og fylle sin oppgave som lys og salt i denne mørke, verden. Likeledes holde ut i bønn om frelse for alle dem som drives fram i verdens malstrøm, så at de som reddes kan må reddes mens det er nådens tid.

Josef Ruud.

Ti Guds vrede vil åpenbares fra himmelen.

Herom kan vi lese både i det gamle og nye testamente.

Slå opp og les åpenbaringen 6, 12—17.

Slik lyder det siste vers:

«For deres vredes store dag er kommet, og hvem kan holde stand?»

Kors vi tar oss selv.

De kors vi skaper oss selv gjennom en rastløs engstelse for framtia, kommer ikke fra Gud. Vi viser mangel på tro ved vår falske visdom, som søker å gi ham bestemmelser i forveien og bistå hans forsyn med vårt eget. Framtia er ennå ikke vår, kanskje skal den aldri bli det, og om den kommer, kan den bli helt annerledes enn vi har forestilt oss den. La oss derfor lukke våre øyne for det som Gud skjuler for oss.

Fenelon.

Livets verste gift.

Sladderer er uslingens styrke — løgnen hands bundsforvant, hykleriets hans medhjelper.

Med disse egenskaper kan han drepe den annens glede, ta fra ham søvn og ro og stjele hans hjertefred.

Sladderer er livets verste gift. Vokt deg for den til enhver tid.

Bruk ordet.

Kjøp mens det er marked, berg inn mens sola skinner og det er godt vær! Bruk Guds nåde og hans ord mens det finnes å få! Jo mer man omsetter Guds ord i handling, desto klarere og mer levende blir det. Men der man ei over Ordet, blir det snart glømt og kraftløst.

Luther.

Fra martyrtiden.

(Etter Eusebius Kirkehistorie fra de 300 første år).

Gallien var skueplassen for de antydde begivenheter, og de anseelige menigheter i landets vidtberømte hovedsteder, Lyon og Wienne, som begge, likesom det hele land, gjennomstrømmedes av Rohnefloden, sendte menighetene i Asia og Phrygien en skriftlig beretning om martyrene, av hvilken jeg med deres egne ord vil avskrive tildragelsene. Skrivelsen begynner: «Kristi tjenerne i Wienne og Lyon ønsker brødrene i Asia og Phrygien som ved troen og håpet har samme forløsning i vente, fred og nåde og salighet fra Gud far og vår herre Jesus Kristus. Trengselen har vært så stor at det ikke står i vår makt nøyaktig å fortelle om den, og det lar seg slett ikke beskrive med hvilket raseri hedningene for løs på de hellige og hvilke pinsler de salige martyrer måtte utstå. Av alle krefter brøt nemlig motstanderen inn på oss og ga oss en forsmak på sin forestående komme. Han prøvde alle veier for å få sine folk i form og tok dem ordentlig i skole for å øve dem i å gjøre Guds tjenere forted. Det lykkedes også. De ikke bare nektet oss å besøke fremmede huser, badehusene og torvene; men talte ikke å se oss noe sted. Imidlertid stred Guds nåde for oss, utfridd de svake og satte sterke pillarer i spissen, som ved sin fasthet formådde så meget at den ondes hele angrep ble rettet mot dem. De opptok kampen mot ham, og uten å ta hensyn til seg selv fandt de seg tålmodig i allslags forhåelse og mishandling. Deres lengsel stod alene til Kristus. At «denne tids lidelser ikke er noe å akte mot den herlighet som skal åpenbares på oss» viste de ved sin gjerning. Først regnet det nedover dem fra pøbelen med skjeldsord, hugg og steinkast og overgitt til plyndring sleptes de snart hit og dit. Ofte ble de sperret inne, kort sagt ble de behandlet slik som en rasende folkemengde pleier å rase i mot dem de er oppbragt på, men med verdighet utholdt de det alt sammen. Så lot statens majestrat dem føre fram på torvet og holdt forhør over dem for hele folkets ører. Frimodig avla de

deres bekjennelse og ble som følge derav kastet i fengsel intil landshovdingens ankomst. Da landshovdingen var kommet ble forhøret gjentatt for hans domstol og han sparte ikke noen grusomhet mot oss. Denne urettferdighet kunne en av brødrene, Weltius Epagathus, ikke finne seg i. Det var en mann, full av kjærlighet til Gud og nesten, og så streng i sin vandel at han fra ungdommen kunne fortjent samme skuddsmål som det gamle Zakkarias fikk. (Luk. 1, 6). Han vandrede ustraffelig i alle Herrens bud og anordninger, var utrettelig i å tjene sin neste på enhver måte og var nidkjær for Guds sak og brennende i ånden. Han kunne ikke annet enn harmes over slik atferd og han ba å få tale brødrenes sak så skulle han bevise at ugudelighet og alt ugudelig vesen var langt borte fra oss. Men enda han stod i høy anseelse begynte folkemengden som hadde samlet seg omkring domstolen å skrike og rope av full hals og dommeren selv ville ikke vite av ham, men bare spurte ham om han var en kristen. Det tilstod han med tydelig røst og straks fikk han plass mellom martyrene. De kristnes talsmann ble han kalt, men i sitt hjerte hadde han den rette talsmann, nemlig Ånden i ennå høyere grad enn Zakkarias. Det ble vitterlig for alle ved den kjærlighetsfylde der ga ham mot og kraft til å ofre livet for brødrenes skyld at han var en ekte disipel som fulgte Lammet hvor det går. Det ble også åpenbart hva der bodde i de øvrige: Frie og franke tråtte de første fram og heller enn gjerne avle de martyrbekjennelsen, men da det kom til de uforberedte som enda intet hadde prøvet viste det seg at de i deres svakhet ikke kunne holde ut slik kamp, omtrent 10 stykker falt fra og voldte oss en uendelig stor sorg da de også svekket motet hos dem som var mindre grepne enda de under store pinsler helst gikk martyrene tilhånde. Imidlertid gikk vi alle i den største angst for hva utfall det ville få med bekjennelsen; for vi forstod at det ville bli meget verre og gruet oss for om noen skulle falle fra. Daglig ble noen satt fast av de dyktigste av begge me-

nigheter, av dem som vi forsåvidt hadde å takke for vår oppkomst. Også noen av hedningene som var i tjeneste hos våre folk ble arrestert da landshøvdingen hadde gitt ordre til å gripe oss med alle våre. Skremte ved synet av de helliges pinsler og tilskyndet av soldatene lot de seg, ved Satans list, bruke til å lyve på oss. De lot seg bevege til å si at vi holdt måltider som Thyestes (han åt sine egne barn), og at vi innlod oss i forbindelser som Oedipus (han hadde sin egen mor til hustru), og andre fant på andre ting som det er en skam bare å nevne eller tenke og som man ikke tror noensinne er begått av mennesker.

Når nå disse beskyldninger kom ut blant folk, for alle løs på oss som glupende dyr. Før hadde noen på grunn av en eller annen forbindelse med oss vært skånne, men nå gjaldt ingen barmhjertighet, så stor var den alminnelige forbitrelse. Her gikk det i oppfyllelse hva vår Herre sa: «Det skal komme en tid da enhver som slår dere ihjel skal innbilde seg at han tjener Gud med det.» De hellige martyrer utholdt pinsler som overgår all beskrivelse; for det var en æressak for Satan om han kunne få pint ut av dem noe som kunne skade deres gode navn og rykte. I særdeleshet gikk mengdens, landshøvdingens og soldatens raseri ut over diakonen Sanctus fra Wiëne, den nydøpte men gjeve stridsmann Maturus, pergameneren Attalus, som alltid hadde vært en grunnpille for vår menighet og Blandine, på hvilken Kristus viste at det som er svakt i verden holdes høyt i ære hos Gud, når det ledsages av den kjærlighet til ham som viser seg i kraft og ikke i et pralende utvortes. Både hennes frue, som selv deltok i kampen sammen med martyrene og vi alle fryktede og var i angst for at henes legemssvakhet skulle skulle ta fra henne kraften til å frimodig bekjenne sin tro. Blandine fikk en slik styrke at bødlene som skiftes på å pine henne på alle måter, fra den tidlige morgen til den sene kveld måtte gå fra henne med skam og gi tapt med den tilståelse at de viste ikke å gjøre mere med henne. De var ikke i stand til begripe hvordan det kunne være liv i henne da nesten hele hennes legeme var slitt i stykker og bare en art av disse pinsler var nok

til å drepe et menneske, en da så mange og store pinsler. Men den salige holdt seg som en helt og samlede nye krefter ved sin bekjennelse. Det var hennes forfriskning, hvile og vederkvegelse midt i lidelsene å si: «Jeg er en kristen og blant oss begås ingen skjendigheter.» Sanctus tålte likeledes bedre enn noen skulde vente med største utholdenhet alle de pinsler menneskene kunne uttenke og medens de ugudelige håpet at de store pinsler skulle nok avtvinge ham ord som han ellers ikke ville si; viste han en slik fasthet at de ikke engang fikk ut av ham hva han het eller hvaslags landsmann han var eller hvilken by han hørte heime i eller om han var trel eller fri. På alle spørsmål svarte han bare på latin: «Jeg er en kristen» og dermed måtte hedningene la seg nøye. Det var alt hva de fikk vite av ham. Følgen ble jo at både landshøvdingen og bødlene ble så forbitret på ham at de ikke lenger visste hva de skulle gjøre. Tilsist tok de ham og la på ham glohete kobberplater på slike steder av legemet som tålte minst. Lemmene forbrentes, men han lot seg ikke bøye til å gi etter; tvertimot ble han hårdnakket ved sin bekjennelse i det han kveget og styrket seg ved det himmelske veld av levende vann som strømmer ut fra Kristi liv. Hvordan han var behandlet viste tydelig hans legeme som var som et eneste sår og sammenkrøpet slik at det ikke lignet et menneske. Men Kristus som led i ham høstet stor heder ved å gjøre motstanderen tilskamme og til et tegn for de andre at intet er fryktelig for dem som elsker Faderen, intet er smertelig hvor Kristus holdes i ære; for da de ugudelige noen dager etter atter ga seg til å pine martyrene i den tanke at nå da det var blitt betendelse og bylder i sårene så at han ikke kunen tåle at de rørte ham med en hånd, skulle de nok, ved påny å anvende den samme tortur, få bukt med ham eller så skulle han ihverfall dø under pinslene og således settes trekk i andre. Det ble dog helt motsatt. Hva intet menneske kunne trodd skjedd. Hans legeme rettet seg fullkommen igjen ved annen gang å gå igjennom torturen og han fikk sitt forrige utseende og fulle burk av lemmene tilbake, slik at den siste torturen ikke gjorde ham noen skade, men ble

ham, ved Kristi nåde, til lekedom. Iblant dem som hadde fornektet troen var en kvinne ved navn Biblias, hvem Djevelen trodde å ha oppslukt. Han ville bare ha henne til å tale ondt om oss som kunne bli oss til skam og henne selv til større fordømmelse. På grunn av hennes skrøpelig og forsakthet tenkte han å få henne til å vitne at det foregikk ugudelige ting i smugg hos oss; men tvertimot kom hun ved pinslene til seg selv og våknet som av en dyp søvn. Den timelige smerte brakte hene i tanker om Helvetes kvaler og smerter og hun sa rett ut imot de skammelige beskyldninger mot oss. «Skulle de,» sa hun «spise barn som ikke engang spiser blod av de umelende dyr?» Hun vedgikk at hun var en kristen og fikk plass blant martyrene.

Da Kristus ved disse saliges standhaftighet gjorde all denne tortur til intet, uttenkte Djevelen andre midler. De ble innesperret i fele skumle fangenhuller og blant annet utspendtes føttene i en blokk og de ble bunnet slik i en pinaktig skrevende stilling og mange andre mishandlinger. Mange omkom i fengslene, dog ikke flere enn Herren hadde bestemt skulle forherlige sitt navn ved et slikt endelig; for enda var det andre som tross slike grufulle pinsler holdt ut. Det kunne se ut som at all verdens lekemidler måtte være for svake til å holde liv i dem; men Herren styrket dem både til legem og sjel så de endog kunne oppmuntre og trøste de andre. Men de som nylig var kommet med i menigheten var ikke vant til å lide ondt og bukket ofte under for fengslenes besværligheter og døde.

Pothinus var biskop i Lyon og over 90 år. Han var også så svak til legemet, at livet knapt kunne henge i ham. Enda var han så fyrrig i ånden at han gladelig så hen til den dagen da han skulle få martyrkronen. Han sleptes av soldater fram for dommeren og det var et opptog av folket og øvrigheten som om det skulle vært Kristus selv.

Han avla et herlig vitnesbyrd og da landshøvdingen spurte ham hvem de kristnes Gud var ga han ham det svar: «Er du verd det, skal du få vite det.» Neppe hadde han sagt dette før de ubarmhjertig slepte avsted med ham og ga ham til

(Forts. side 14).

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartallets slutt.

Artikkelen

om de frie misjonærer er blitt motatt med stor interesse og vil nok bli til velsignelse i fortsettningen.

I dette nr. er det søster Tomine Evenstad som forteller fra sitt virke.

Flere nye arbeidere

er kalt til å oppta arbeidet med evangeliets utbredelse i Nord-Norge. Blant disse er Trygve Lie fra Fredrikstad og en ung broder fra Sarpsborg, Willy Holm er også kalt til Nord-Norge. Han ble døpt i høst og står tilsluttet den frie forsamling i Misjonshuset.

Gud velsigne vitnene!

Husk

å støtte vitnene med bønn og midler. Vi må bruke den tid Gud gir oss. Det er åpent for Guds ord nå og det er gode anledninger til å virke.

Flere som skylder

for flere år har sendt kontingenten allerede når dette skrives. Hjertelig takk! Det er til stor oppmuntning og en stor hjelp i arbeidet.

Noen nye abonnenter har vi også den glede å hilse velkommen.

Neste nr.

15. febr., blir antagelig 4-sidig. Vi må visstnok sende ut et 4-sidig nr. en gang imellom for å få det til å balansere.

Prisen på 4-sidige blader blir 15 øre i løssalg.

Bladmisjon.

En god måte å misjonere på er å legge et kristelig blad i hendene på noen. Send oss midlene og vi skal besørge bladet sendt til sjuke, fattige og andre.

FRA DRAMMEN

meldes om gode møter og bra søkning i Knofsgt.

Kleppe, Sørлие, Simonsen, Grønnet m. fl. har virket der i de siste måneder av 1940. Når dette skrives virker br. M. Støve der.

FRA MOSS.

Forsamlingen i «Logen», Moss, har hatt besøk av brødrene Kleppe, Grønnet, Sørлие og Simonsen.

I ROSSFJORD.

Vennene i Rossfjord har hatt en bibeluke fra 1. jan. til 12. jan. Vi er lovet referat derfra.

Hjem til Herren.

En kjent arbeider i Guds rike, fengselsmisjonær Olav Ingvaldsen, fikk heimlov 1. januar, 73 år gammel.

Ingvaldsen vokste opp i fattigdom og hans barndom og ungdom var trist og tung. Tidlig fikk han smake syndens bitre frukter og stiftet kjenskap med fengsel og straff. Han ble omvendt til Gud i tyveårene i Frelsesarmeens slumarbeid og ble siden en ivrig arbeider blant sine forhenværende kamerater. Høsten 1909 ble Soar fengselsmisjon startet og der deltok han inntil våren 1940. Som fengselsmisjonær besøkte han de fleste fengsler i Norge og endel i Sverige og mange er det som han vant for Gud i sitt arbeid.

Han ble begravet på Gamlebyens gravlund den 7. jan. En stor skare fulgte ham til det siste hvilested.

Hans minne vil leve blant oss.

Søster Johanna Riple

som er kjent av mange av bladets lesere har vært sjuk i lengere tid og har lagt på Rogalands sjukehus i lang tid. Hun er nå hos noen venner i Oslo som har hjulpet henne. Sjukehusoppholdet kostet kr. 600 og da hun er uten midler vil det være en god gjerning å hjelpe henne med økonomisk støtte. Om noen vil bli minnet om å hjelpe henne kan beløpene sendes undertegned, og de blir sendt henne.

Hjertelig hilsen.

G. Iversen, Postboks 52, Sarpsborg.

Se her!

Jeg vil herved få lov å melde mine venner rundt om at jeg har fått ny kasserer nå. Hans adresse er: Oskar Moen, Roresand, Grimstad.

Han vil for ettertiden være den som tar imot gaver til mitt virke her i nord. Nå kan det bli lettvintere å sende, særlig avlagt tøy, til ham. Han vil så pakke det og sende det nordover. Min forrige kasserer døde i fjor vinter. Han døde salig i troen på sin Frelser. Han var som en far for meg. Må Gud velsigne hans minne.

Siden han døde har jeg ingen kasserer hatt.

Min privatadresse blir også forandret. Den blir: Karl M. Olsen-Risvik, Skjoldøhamn i Vesterålen, N. Norge.

Til slutt vil jeg få lov å takke for alt i året som gikk og ønske Guds velsignelse over dere alle som har båret virksomheten her nord i bønn og med gode gaver. Herren gi dere alle sine rike signing også i det nye år.

Hilsen fra deres bror i Herren.

Karl M. Olsen-Risvik.

Etter den siste folketelling er det omlag 127 millioner mennesker i De Forente Stater. Av disse er omlag 51 millioner direkte medlemmer av ett eller annet kirkesamfunn. Medlemsoppgjørelsen for 1939 viser at de evangeliske kirkesamfunn hadde 30,300,000 eller 61,34 %, den romersk-katolske kirke 14,700,000 (28,99 %), jødene 2,930,000 (5,74 %) og forskjellige sekter 2,005,000 (3,93 %).

Fra de frie misjonærers historie.

Det første «ordentlige» forsamlingshus. Søster Evenstad sammen med noen av de troende.

Om sitt kall og første år på misjonsmarken skriver misjonær Tomine Evenstad blant annet følgende:

Jeg gikk lenge med et sterkt kall om å reise til Africa, men da min gamle far levte syntes jeg at jeg måtte være heime og stelle for ham og jeg fortalte ikke om det til noen. En kort tid etter at min far var død fortalte jeg for slekt og noen venner at jeg var kalt som misjonær til Africa. De syntes at det var galskap. Ikke kunne jeg sprøget og ikke hadde jeg noe misjons-selskap som kunne understøtte meg. Her var jo nok av arbeid her heime om jeg ikke reiste ut på misjonsmarken og det var vanskeligere enn jeg hadde tenkt.

Jeg rømte fra kallet og tok en annen vei for å arbeide for Gud her heime. Men Gud møtte meg og kalte meg påny og da sa jeg ja til ham. Jeg skal reise til Africa hvis du bare åpner vei for meg. Jeg skal aldri mere dra meg tilbake. De løfter Gud ga meg var særlig Esaias 45, 2—3; 41, 10 og Matt. 28, 18—20. Min bror hadde skrevet til meg at jeg ikke måtte stole på ham. Han hadde reist ut i tro til Gud og hadde ikke støtte av noe misjonsforbund, «men er du kalt så kom,» skrev han.

Et halvt år etter begynte jeg på veien. Det var i april måned 1914. Jeg hadde ikke fått løfte om støtte av noe menneske. Jeg reiste først

til Oslo og siden skulle jeg ta båten i Fredrikstad og reise derfra til Africa. Jeg kom ombord og båten gikk om aftenen. Straks etter at den var gått ut fikk båten en slik skade at vi måtte gå til land igjen og kom da inn til Moss. Vi lå der i 8 dager og båten ble undersøkt. Den var så skadet at den ikke kunne reise, men jeg kunne få bli med en annen båt som skulle gå om 3 uker. Det var jo dem som sa at Gud hindret båten i å reise for at jeg ikke skulle til Africa. Men jeg hadde sagt til Gud at jeg aldri mere skulle trekke meg tilbake og var viss på at jeg skulle til Africa.

3 uker etter gikk vi med en annen båt atter fra Fredrikstad og kom til Africa etter en god reise og jeg har aldri angret på at jeg var lydig og reiste.

Jeg møtte min bror og hans familie i Johannesburg. Han hadde søkt om å få en plass i Swaziland og den fikk han.

Etter et kort opphold i Johannesburg reiste vi sammen til Swaziland. I nesten 2 år forsøkte min bror og jeg å få kjøpt et lite stykke jord til misjonsstasjon for meg. Vi kom først til en farmer. Der var bare hustruen heime og da hun hørte at vi skulle bygge misjonsstasjon for de sorte, sa hun: «Nei, om jeg hadde aldri så mye land så ville jeg ikke selge til dere for dere bare skjemper bort de sorte.» Vi måtte jo gå og kom til en annen farmer. Også

der var hustruen alene heime. Hun var vennlig og sa at hun skulle tale med sin mann og bestemte en dag som vi kunne kome igjen. Vi kom igjen den bestemte dag. Det var jo ikke stort land jeg skulle kjøpe, bare ca. 2½ mål og for det ville de ha £ 30, men gikk tilsist med på at jeg skulle få det for £ 25. Alt jeg hadde var £ 5, men det sa vi ingenting om. Vi bare spurte om vi kunne betale £ 5 og resten om en fastsatt tid. Jeg trodde det var Guds vilje og da jeg ikke hadde noe menneske å gå til la jeg saken fram for Herren og innen den fastsatte tid var jordstykket betalt.

Sammen med en liten innfødt pike flyttet jeg til min misjonsstasjon. Min bror hadde hjulpet meg å sette opp noen vegger av torv og så la vi på tak av plater og de innfødte bygget en stor hytte med en høy dør som vi brukte til skole og møtelokale. Det var ingen troende og ingen som hadde lært noe. Da jeg begynte med skolen spurte barna hvor meget de fikk om dagen for å gå på skolen. Selvfølgelig fikk de intet annet en tavler, grifler og lærebøker.

Jeg fikk en bjelle til å ringe med for å samle folket til møter og barna til skole. Det kunne vært gilt å å hatt et bilde av de første skolebarna, men dessverre har jeg ikke det. Jeg har hatt et, men har antakelig gitt det bort.

Det første hadde jeg bare skole, men så begynte jeg også med søndagsskole. Noen venner sendte meg noen små bibelske bilder som vi delte ut til barna og noen store bilder som teksten stod på. Vi ga barna vers som vi lærte dem å huske til neste gang. Det måtte jo være ganske korte vers. Siden fikk jeg innfødte lærere, både på misjonsstasjonen og utstasjonene.

Mange år etter bygget vi det forsamlingshus som bildet viser. Nettopp som vi hadde bygd huset ble det flere dagers regn og det rant store bekker ovenpå jorden, som det kan gjøre somme tider i Swaziland. En morgen holdt vannet på å ta hele bygningen for oss, det sto over to tommer over gulvet. Jeg og en større pike holdt på fra før det var lyst og til over middag for å berge huset og det lykkedes, men det huset jeg bodde i ramlet ned og mye av mitt innbo ble ødelagt.

Etter en tids opphold reiste jeg til Edwaleni. På veien dit måtte jeg over en stor flod. Jeg kjente ikke til at det var så dypt som det var og holdt på å bli tatt av strømmen. Jeg fikk tak i noen grener på den annen side av floden og det lykkedes meg å komme i land. På heimveien måtte jeg gå en lang omvei. Jeg hadde ikke hest da, men måtte bruke bena.

Det var mange strabadser i den første tid, men de oppveiedes helt ved at vi så sjele komme til Gud og bli frelste og bevaret hos ham. Mange har vi sett at de gikk lykkelige heim til Herren. Mange av de sorte som ble vunnet for Herren glæder seg over å få bringe det glade budskap til sitt eget folk om den Gud som har gjort dem så lykkelige.

Kjære venner! Be for dem der ute og gjør hva dere kan for at arbeidet må gå fram. Herren skal lønne hver etter som hans gjerning er. Glem ikke misjonærene i denne tid.

Eders i Jesus lykkelige søster
Tomine Evenstad.

Natten får snart ende.

Selv om en vandringsmann får et godt herberge, så begjærer han dog ikke å bli der; han vet at han ei har heime der. Således gjør og de kristne: de holder dette liv for et herberge hvor man skal bli natten over. Er man høflig mot dem, så takker de for det, men er det — mot sedvanlig — et koldt, ondt og utro herberge, så trøster de seg med at en natt får snart ende, og så blir det bedre. —

Martin Luther.

Det går igjennom.

Det går igjennom, det stanser ikke i jammerdalen, o Gud skje pris!
Hva enn der møter oss her på ferden, vi skal dog samles i Paradis!

Det går igjennom i lys og mørke,
det går igjennom i sorg og nød;
hold bare til ved din Jesu hjerte,
det går igjennom i liv og død!

Vår Gud er med oss, og han skal
bære
på faderarmer sin lille flokk.
Så syng i sorgen, ja syng i døden,
i Jesu lofter er trygghet nok.

Fra martyrtiden.

(Forts. fra side 11).

pris for alle slag mishandlinger. De som stod nærmest slo og spendte ham uten å bry seg om hans ærværdige alder. De slo løs på ham med hva de hadde i hendene og var bange for å ikke få være med i angrepet på hans person da det var like som en stor synd ikke å ha vært med. De mente å hevne sine guder på denne måten. Det var knapt liv i ham da han kom inn i fengslet, hvor han to dager etter oppga ånden.

I denne forfølgelse fikk vi et synlig bevis på Guds store forsyn og Jesu uendelige barmhjertighet som man sjelden har sett maken til endog i brodersamfunnet. De som ble grepet og fornektet troen ble allikevel kastet i fengsel og måtte gå igjennom de samme pinsler som de andre, så troløsheten hjalp dem ikke, tvertimot. De som tilstod at de var kristne ble nok fengslet, men vel å merke som kristne og det ble ikke lagt noen annen skyld på dem. De som fornektet troen ble derimot fengslet som ugjerningsmenn og røvere og når man sammenligner dem med de troende kom de til å lide meget verre; ja det lønnet seg selv med troskapen da martyrgleden, utsikten til den forgjettede salighet, kjærligheten til Kristus og Guds ånd gjorde det tunge lett å bære. De frafalne derimot pintes av samvittighetsnag i den grad at man bare ved et flyktig syn på deres ansikter kunne kjenne dem fra de troende. De troende kom fram for dommeren nokså fripostige. En blanding av høyhet og ynde lyste ut av deres øyne og lenkene kledde dem som om det hadde vært en prydelse. Man kunne ikke annet enn tenke på en pyntet brud med sine smykker, samtidig var de omgitt av Kristi vellykt. (2. Kor. 2, 15). Den andre parten derimot gikk så nedsalgne og elendige å se på. Hedningene glømt heller ikke å skjelde dem ut som feige uslinger og modernavnet fikk de bære; men det navn som det er ære, heder og livskraft i hadde de mistet. Det var et syn som styrket de som senere ble grepet slik at de med engang tilsto at de var

kristne og den djevelske tanke å nekte det falt dem aldri inn.

Etter å ha utholdt så mangen dyst og vunnet så store seiere var det ikke annet en rimelig at disse ædle kjemper lønnes med uforkrenkelighetens herlige krone.

Maturus, Sanctus, Blandine og Attalus ble derfor ført fram og til et umenneskelig skuespill for hedningene ble de kastet for ville dyr. Det ble endog satt en egen dag til denne dyrekamp. Maturus og Sanctus måtte pånytt gjennomgå hele den forrige pine akkurat som de ikke hadde lidt noe før eller heller som slike som har gjennomgått flere av kampens grader med ære og nå kjemper siste kampen for å vinne seierkransen. Hudstrykningen ble gjentatt og de ble gitt til pris for dyrene som rev og slet i dem. Endelig måtte de sitte på en gloende jernstol inntil deres lemmer ble stekt og røken steg opp mot tilskuerne. Enden ble at de begge omsider ble drepte uten at deres bødler fikk noen annen bekjennelse fra dem. Den dag hadde folket skuespill nok i dem.

Blandine ble hengt opp på en stolpe og således prisgitt til de ville dyr. Hun oppmuntret og styrket de kjempende og de fikk stor frimodighet ved å se henne. Da ingen av dyrene ville røre henne ble hun tatt ned igjen og atter kastet i fengsel. Hun skulle nemlig enda gjennomgå mange prøver før hun seirende fikk uforkrenkelighetens krone med seg fra kampen.

Attalus var en navnkunnig mann og gikk til kampen med god samvittighet. Han hadde ærlig øvet seg i gudsfrykt og hadde alltid stått i blant oss som et sannhetens vitne. Han ble ført fram med en tavle båret framfor seg hvorpå det stod: Dette er Kristi tilhenger Attalus. Men da landshøvdingen fikk vite at han var romersk borger lot han ham atter bringe tilbake til fengslet og avga en skriftlig beretning til keiseren om alt sammen. Keiseren bestemte at det skulle anvendes dødsstraff hvis de ikke gikk fra sin bekjennelse at de var kristne, hvis de det gjorde skulle man bare la dem gå.

De første da
årsdagen, d
på «Salen»
var fest og
kunne opply
tvil angående
det nok av
ge som var
igjen til fest
forsamlingen

Det var g
åpent og let
Herren. Sønd
der igjen. I
brødsbrytelse
te og kl. 6,
begynte, var

De har en
Flere av den
ble frelst i 1
over møtene
regelmessige
også. Den e
betorp og de
Borge, ved S
de fulle loka
ge og eldre
lagt til meni

En av brø
som evangeli
Antonsen. E
kall til å v
reiser dit i
navn er Try
sammen med
velsigne den
dere. Forøv
ge i tjeneste
Gud må få
«livsstrømme
navns forher

Mandag b
Sarpsborg.
tania»-indren

Attalus ble
re pinsler sa
navn Aleksa
hadde opphol
kjent for sin
var heller ikk
gave. Alle d
oppfunnet fo
brukt, men d
bødlerne måtte

Den siste
holdt ble Bla
sammen med
trent 15 år
vitnesbyrd m

På farten.

Første dagen i det nye år, nyttårsdagen, deltok jeg med vennene på «Salen» i Østre Fredrikstad. Det var fest og forstander Bustgård kunne opplyse at til tross for alle tvil angående å ha gratis fest, ble det nok av mat og kaffe til de mange som var møtt fram og enda nok igjen til fest på Nabbetorp, som er forsamlingens utpost, neste dag.

Det var god sang og musikk og åpent og lett å vitne. Mange priste Herren. Søndag etter nyttår var jeg der igjen. Denne gang hadde vi brødsbrytelse før det offentlige møte og kl. 6, da det offentlige møte begynte, var lokalet godt besatt.

De har en god strengemusikk. Flere av dem som spiller og synger ble frelst i 1940. Det er en liflig ånd over møtene og forsamlingen har regelmessige møter på to utposter også. Den ene utposten er på Nabbetorp og den andre lengere oppe i Borge, ved Selbak. Som regel har de fulle lokaler stadig. Mange unge og eldre er blitt frelst, døpt og lagt til menigheten i det siste året.

En av brødrene er av Herren kalt som evangelist. Hans navn er Rolf Antonsen. En annen bror har fått kall til å virke i Nord-Norge og reiser dit i nær framtid. Hans navn er Trygve Lie. Han vil virke sammen med br. Didrik Sollie. Gud velsigne dem. Det trenges arbeidere. Forøvrig er flere brødre ivrige i tjenesten. Håper inderlig at Gud må få bevare forsamlingen i «livsstrømmen» og bruke den til sitt navns forherligelse.

Mandag begynte fellesmøtene i Sarpsborg. Første møte var i «Betania»-indremisjonslokalet. De del-

Attalus ble tilsist drept under store pinsler sammen med en læge ved navn Aleksander, som i mange år hadde oppholdt seg i Gallien og var kjent for sin frimodige tale — han var heller ikke uten apostolisk nådegave. Alle de redskaper de hadde oppfunnet for å pine folk med ble brukt, men de utholdt alt sammen og bødlene måtte tilsist ta livet av dem.

Den siste dag disse skuespill ble holdt ble Blandiné atter ført fram sammen med en ung gutt på omtrent 15 år og begge beseglet sitt vitnesbyrd med sitt liv.

tagende forsamlinger var Indremisjon, Frikirken, Baptistene, Pinsevennene, Frie venner, Metodistene, Frimisjon, Frelsesarmeen og Blå Kors. Det vekslert med møter i de forskjellige lokaler og en god ånd var rådende i møtene. De forskjellige forsamlingers predikanter talté ordet og mange priste Gud i frie vitnesbyrd. Siste møte var i indremisjonens lokale og det store lokale som rommer ca. 800 mennesker var helt fullt og flere som ikke engang fikk plass i gang eller ståplass ellers kom ikke inn. Det var enstemmig at møtene hadde vært til rik velsignelse og det ble uttalt ønske om å ta en uke til senere.

G. I.

Forlat deg på Gud.

Gipsy Smith forteller:

En morgen satt jeg og gikk igjen-nom min post. Jeg fant et brev som lød omtrent således:

«For tre måneder siden hørte jeg Dem preke i . . . Siden den tid har jeg ikke hatt et øyeblikks ro. Deres budskap bragte meg til å se min synd. Jeg har forlatt min syndige vei — han fortalte om et dobbelt liv han hadde levd — fortalte om sin hustru og sine barn — men jeg har allikevel følelsen av at helvedes ild brener i mitt hjerte. — De var det redskap som bragte meg til overbevisning om min synd. Tror De der er noe håp for meg? Tror De Gud vil vise meg nåde?»

Jeg la brevet ned og så ut av vinduet. Snøen falt stilt og vakkert der ute. Jeg betraktet den inntil det forekom meg at jeg så et snøfugg stanse oppe i luften og tale til det store mektige berg under seg. O, du berg, jeg er bare et lite snøfugg, som ønsker et sted å hvile meg på. Dersom jeg faller på deg, kan du bære meg?»

Jeg syntes da at jeg hørte det gamle berg brumme nede fra sitt evige dyp: «Lille snøfugg! Jeg har mine røtter i Gud, fall på meg og forsøk!»

Jeg skrev denne lille parabel ned og sendte den til mannen. Få dager etter fikk jeg brev igjen, i hvilket det lød: «Priset være Gud, jeg er berget, og jeg erfarer at det holder.»

Kan et berg bære et snøfugg?
Kan oseanet bære en boble?

Overlat deg til Gud. Han skapte berget og snøfuggen, oseanet og boblen og likeledes deg. Jesus døde for deg og elsker deg. Han kan bryte alle bånd og synderbryte alle lenker. Idag vil han gjøre deg til en ny skapning, om du bare vil overgi deg til ham. Må Gud hjelpe deg til det!

Jeg tenker så ofte - -

(Esaias 61, 10).

Jeg tenker så ofte på hjemmet bak sky,
der skal jeg ham skue som har født mig påny.
På korset han sonet min synd og min skam
og hver den som vil kan nå komme til ham.

Mitt hjerte nå frydes i Herren min Gud.

Han har ikledd mig frelsens rettferdige skrud.

I sønnen har vi adgang til faderen fått
fordi han den tornefulle veien har trått.

Vi har nå begynt på den nye sang som fullendelse får i himmelen engang.

Om Lammet vi synger mens fremad vi går
og den vil vi synge til himmelen vi når.

Blant de helliges medborgere regnet vi er
fordi vi har mottatt vår frelser så kjær.

På jorden vi gjester og fremmede er,
men tenk vi er borgere i staden over der.

Det beste som times et menneske på jord
er å få plass blant de helliges kor,
og snart skal vi være hvor frelseren er,
også du kan få plass i rekkene der.

Vil ever i troen på snart ham å se,
da slutter med ett alt vår jammer og ve.

Og frydes vi skal derhjemme hos Gud,
der feirer vi bryllup som frelserens brud.

Hilsen fra en søster E. E.

Et dagboksblad.

Da slottsprest Pavels viet Hans Nielsen Hauge.

Slottsprest Claus Pavels vigde Hauge første gang. Om dette skriver han i sine «Dagbogs-Optegnelser»:

«Diem perdidi. (Jeg har spoltet dagen).

Kl. 11 afhentedes vi med Hans Hauges Heste. Vi kom til Bakke og fandt en Mængde Mennesker, men Præsident Bull og hans Broder Justitiariusen, Kjerschow og Prokurator Lumholtz vare de neste, med hvilke jeg kunde conversere.

Jeg holdt en Brudetale over Ps. 103, 1—4 af ubetydelig Værd. Foruden at jeg sjelden, allermindst hjemme i Huset uden Sang og Ceremoni, føler rett interesse inderlig for denne Handling, så måtte jeg også her stå som på Nåle, og for at bruge et trivielt Udtryk, liste mig omkring mit Æmne som Katten om hed Grød. Rent forbigå det Individuelle ved Brudgommens Vandel og Skjæbne syntes mig at jeg ikke kunde; udtale mig derom med fuld Abenhjertighed i en så stor blandet Forsamling kunde jeg lige så lidet, og så udbredte sig en Stivhed og Tvang over det Hele. Ved at skrive Brudevilsen kunde jeg vistnok givet Sagen en meget kunstig Vending. Det Talent i udarbejdet Tale at udtrykke mig med Frihed således at mit Parti applauderer mig og Modpartiet lidet eller intet kan indvende, har jeg unegteligen, men her vilde nok denne Kunst være spildt, og derfor anvendte jeg den ikke. — Nu, så drak vi Chokolade og spiste Frokost, kom så tilbords og fik 6 Retter god Mad, drak Kaffe, drev omkring og snakkede, drak The og snakkede atter, spiste Æftasvel, da var Kl. 7,30, og nu kjørte vi Hjem, uten at oppebie den belovede Punch og Aftensmad. Jeg gaaber ved blot at tænke på denne kjædsommelige Dag.»

— En må vel ha lov til å si at denne dagbokside karakteriserer slottspresten bedre enn Hans Nielsen Hauge.

— Og det stiger et rop fra dybeste hjerte: At en prest kunne være så einsynt, for ikke å si blind.

Men Hauge hadde jo røynt dem før — den tids sjelehyrder.

(«Dagen»).

Kvitteringer.

Til søster **Dorothea Klem**, Børselv, Finnmark er innkommet i 1940:

Misjonsmøtene, Knofsgt. 6	kr. 399.90
Spøstremisjonen, Knofsgt. 6	344.59
Pikemisjon, Knofsgt. 6	22.00
B. M., Drammen	50.00
Str. B., Drammen	5.00
Alf Hansen Tangvall, Søgne	10.00

Guds rike velsignelse ønskes eder alle. Med hjertelig takk.

Thora Finnerud.
N. Danvik, Drammen.

Tre slags mennesker.

Det finnes bare tre slags mennesker: de som tjener Gud etter at de har funnet ham; de som ikke har funnet ham, men som strever for å finne ham, og de som lever uten å lete etter ham og uten å finne ham. De første er fornuftige og lykkelige; de siste er dårer og ulykkelige, de i mindten er ulykkelige, men fornuftige.

Pascal.

Høsttiden

er alltid større enn sätiden. Det finnes flere kristne på Korea idag enn det fantes i hele det romerske verdensrike ved aposteltidens avslutning. I de siste ti år har hele den protestantiske kristenhet i de såkalte «ikke kristne land» hat en tilvekst på over 50 %.

Samuel Zwemer.

Veien til fred.

John Newton mottok engang brev fra en kvinne som var i stor sjelelidelse. Hun åpnet sitt beklemt hjerte for ham og sa til slutt: «Det er aldri med overbevisende kraft blitt klart at Jesus døde for meg.»

Newton satte seg straks til å skrive til henne, og hans svar lød således: «Hvis De mener at De aldri har hørt noen røst fra himmelen si at Jesus døde på Golgata for Dem, må jeg svare at jeg har heller ikke hørt noen sådan. Men jeg har på utallige steder lest at Jesus døde for syndere, og intet i verden er klare for meg enn at jeg er en synder. Jeg har derfor gått til Jesus og fortalt ham som det var med meg, og han har aldri vist meg bort og vil aldri gjøre det.»

„Misjons-Røstens“ kommisjonærer:

Askim: Astrid Kløverud, Høgmo.
Arendal: K. Iversen.
Bergen: Lydia Johannesen, Skostredet 9 B.
Breivikbotn: og på reiser: O. Garnst.
Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.
Drammen: Rackel Syvertsen, Aaveien 19, Danvik.
Fredrikstad: Trygve Lie.
Haugesund: Bolette Alfsen.
Holmestrand: Dagny Sjuve.
Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.
Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.
Mandal: Tønnes Lundevik, Solvang.
Moss: Kristian Bye.
Mosterhamn: Chr. Størksen jr.
Mjøndalen: Arnt Gundersen.
Oslo: Arnt Andersen, Toftesgt. 41.
Rygge: Johan Gundersen.
Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.
Slemmestad: Joh. O. Johnsen.
Sætre, Hurum: Inger Fagerli.
Tofte, Hurum: M. Roås.
Tjømmø: P. Johansen, Mågerøy.
Volda, Sunnmør: M. Støve.
V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.
Bladet kan bestilles og kontingent betales til ovenstående kommisjonærer.

Frie arbeidere i Nord-Norge.

Dorothea Klem, Børselv.
Tora Finnerud, Danvik, Drammen.
Enok Wangberg:
Jul. O. Lind, Moss.
Thora Trolleshei:
Møller Flesseland, Spangereid.
Oskar Gamst, Breivikbotn.
Henrik Eilertsen, Storsteinnes, Balsfjord.
Demanda Eilertsen, Breivikbotn.
Andreas Mathisen, V. Jakobselv.
Kristian Skipperud, Kistrand, Porsangerfjord.
L. Lyngmo, Strømmen, Rossfjord.
Didrik T. Sollie, Rossfjord.
Einar Fossmo, Brøstadbotten, via Harstad.
Astrid Schie, Kjøllefjord.
Ingerid Ødegård, Kjøllefjord.
Hulda Wangberg, Tromsdalen, Tromsø.
Maria og Sigurd Breimoen.
Komagfjord, Alta.
Einar Christiansen, Børselv.